

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.II.37.884/2014/5.szám

A Kúria a Dr. T. N Ügyvédi Iroda (dr. T. N T ügyvéd, 1065 által képviselt) felperesnek a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal alperes ellen idegenrendészeti határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. május 23. napján kelt 26.K.30.830/2014/4. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 5. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 26.K.30.830/2014/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felperes 2012. június 7-én érkezett Magyarország területére, 2013. május 14-ig érvényes tartózkodási engedéllyel rendelkezett. A felperes az engedély érvényességének lejártá előtt, 2013. április 4-én a kereső tevékenység folytatása célú tartózkodási engedély meghosszabbítása iránt kérelmet nyújtott be.

Kérelmét a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatósága a 2013. június 28. napján kelt 106-1-15855/10/2013-T. számú határozatával a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 13.§ (1) bekezdés f) és g) pontjára, 18.§ (1) bekezdés a) és b) pontjára, valamint a Harmtv. végrehajtására kiadott 114/2007.(V.24.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 29.§ (5) és (6) bekezdéseire hivatkozással elutasította, egyúttal a felperest az Európai Unió tagállamainak területéről a Harmtv. 43.§ (2) bekezdés b) pontja értelmében Vietnám területére kiutasította. Megállapította, hogy a felperes a tartózkodáshoz szükséges feltételek (megélhetés, egészségügyi ellátásokra való teljes körű biztosítottság) fennállását nem tudta igazolni. A hatóság megállapította, hogy a felperes az eljárás során a hatósággal hamis adatot, valótlantényt közölt a megélhetés igazolására, mert a munkáltatója által a 2012. október-2013.

március hónapokra kiállított kereseti igazolásával szemben az adóhatósághoz bejelentett adatok szerint a biztosítási jogviszony 2012. december 31-ig igazolatlan távollét miatt szünetelt, ezt követően, 2013. januártól bevallások benyújtására nem kerültek.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2013. november 29. napján kelt 106-T-22372/9/2013. számú határozatával az elsőfokú hatóság döntését - az indokolás kiegészítésével - helybenhagyta. Az alperes további bizonyítást követően azt állapította meg, hogy a felperes megélhetése, illetőleg az egészségügyi ellátásokra való biztosítási jogosultsága igazolt, ezért e körben az elsőfokú döntést megváltoztatta. Az alperes - az adóhatóság ismételt megkeresését követően - egyetértett azzal a megállapítással, hogy a felperes a hatósággal hamis adatot közölt a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében.

A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozatának felülvizsgálata iránt. Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a hatóságnak a tényállást a döntéshez szükséges körben kell feltárnia. A hatóság a releváns tényeket tisztázta, a Vhr. 29.§ (5) bekezdése alapján vizsgálta az anyagi fedezet meglétét, amelynek körében csak a jogszerűen megszerzett jövedelem vehető figyelembe. Hangsúlyozta, hogy a tartózkodási feltételek igazolása esetén sem adható meg azonban a tartózkodási engedély, illetve az nem hosszabbítható meg, ha a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjában foglalt kizáró ok áll fenn. E rendelkezés értelmében a hamis adatot tartalmazó okirat benyújtásával bekövetkezik a hamis adat, valótlan tény közlése, a felperes tudati állapotától függetlenül. A havi 150.000 forint bruttó munkabér mint jövedelemszerzés az adóhatóság ellentétes adatai alapján valós adatnak nem fogadható el, mely tényen az sem változtat, hogy önellenőrzésre került sor, a bevallási kötelezettségnek, az adó- és járulékfizetésnek utóbb eleget tettek. A tartózkodási engedély szempontjából az önellenőrzésnek nem volt jelentősége, a kérelemhez a felperes által szolgáltatott, jövedelemre vonatkozó adat sem a jogszerűen (adófizetési kötelezettség teljesítésével) megszerzett jövedelem fogalmának, sem a valós adatközlésnek nem felelt meg. A jogkövetkezmény alkalmazhatósága szempontjából sem a tudati állapotnak, sem a munkabér állított kézhezvételének, sem bankszámlán levő megtakarításnak nincs jelentősége. Mindezek alapján azt állapította meg a bíróság, hogy az alperes a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontját helytállóan alkalmazva hozta meg a kérelmet elutasító határozatot helybenhagyó döntését.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben annak hatályon kívül helyezését, kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontját, a Vhr. 29.§ (5) bekezdését, a közigazgatási hatósági eljárás és

szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 50.§ (1) bekezdését, mert sem a bíróság, sem a hatóság a tényállást nem tisztázta. Sem az alperes, sem a bíróság nem vizsgálta a felperes tudatállapotát, nem folytatott le bizonyítást arra, hogy a felperes átlátta-e, hogy a tartózkodási engedély megszerzése céljából benyújtott munkaszerződése hamis adatot tartalmaz, illetve, hogy a hamis adat szolgáltatása a tartózkodási engedély megszerzése érdekében történt.

Vitatta, hogy a Vhr. 29.§ (5) bekezdése szerinti jogszerű kereső tevékenységből származó jövedelemnek csak az adózott jövedelem tekinthető, mivel a ténylegesen kifizetett munkabért a felperes az alperes által érvényesnek értékelt munkavállalási engedély, munkaszerződés alapján szerezte, a bevallási kötelezettség pedig a munkáltatót terhelte, amelynek nem teljes körű teljesítése nem eshet a felperes terhére.

Sérelmezte, hogy a bíróság figyelmen kívül hagyta az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 13.§ (1) bekezdésében, 49.§ (1), (3) bekezdésében foglaltak szerinti önrevízió adójogi hatását. Állította, hogy önrevízió után a korrigált adatok az irányadóak, a hamis adatszolgáltatás során már ezeket az adatokat lehet és kell figyelembe venni. A felperes által közölt és az önellenőrzéssel korrigált jövedelemadat között eltérés nincs, ezért a hamis adatszolgáltatás nem állapítható meg. Az anyagi fedezet meglétének megállapítása is arra utal, hogy a felperes rendelkezett jogszerű jövedelemmel, a megélhetése igazolt volt.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában tartását kérte. Álláspontja szerint a valótlan adatközlés kizárólag az okirat valótlanságához köthető, a tudati állapot nem vizsgálható. Az önrevízió időpontjáig megszerzett jövedelem nem volt jogszerűen megszerzettnek tekinthető. Az önellenőrzésnek pedig az adatszolgáltatásért való kérelmezői felelősségre nincs kihatása.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Kúria a jogerős ítéletet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272.§ (2) bekezdése és a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban konkrétan megjelölt jogsértések körében vizsgálta felül.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy a tartózkodási feltételek igazolása esetén sem adható meg a tartózkodási engedély, illetve az nem hosszabbítható meg, ha a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontja alapján az állapítható meg, hogy a felperes (a kérelmező) a tartózkodási jog megszerzése érdekében a hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közölt. Kereső célú tartózkodási engedély meghosszabbítása esetében a kérelmezőnek azt kell igazolnia, hogy

három hónapot meghaladó tartózkodáshoz szükséges anyagi fedezettel rendelkezik (Vhr. 29.§ (5) bekezdése). Ennek az anyagi fedezetnek elsődleges forrása a kereső tevékenység és az abból jogszerűen megszerzett jövedelem. Alaptalanul hivatkozott ezért arra a felperes, hogy a másodfokú eljárásban igazolt, bankszámlán levő megtakarítás, az utóbb jogszerűvé tett jövedelem és a havi rendszeres jövedelem mint fedezet elfogadásával a Vhr. 29.§ (5) bekezdésben foglalt minden feltétel megvalósult, a sérelmezett jogkövetkezmény nem alkalmazható. Önmagában a megtakarítás megléte, a havi rendszeres, jogszerű jövedelemszerzés nem zárja ki a Harmtv.18.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti jogkövetkezmény alkalmazását az alábbiak miatt: A Vhr. 29.§ (5) bekezdése az anyagi fedezethez jogszerűen megszerzett jövedelem biztosítását követeli meg. Az a jövedelem jogszerű, amelyet a kérelmező a jogi előírások betartásával létesített munkaviszonyból, érvényes munkavállalási engedély és munkaszerződés birtokában, tényleges munkavégzés után, az adó- és járulékfizetési kötelezettségek teljesítésével szerez meg és amely jövedelemre a beállási kötelezettséget is teljesítették. Az a jövedelem, amely után a közterheket nem fizették meg, vagy amelyre nézve beállást nem nyújtottak be, vagy ezek egyikét sem teljesítették, nem tekinthető jogszerűen megszerzett jövedelemnek. A hatóság az adóhatóságot ezért helytállóan kereste meg a közterhek megfizetésének visszaigazolására.

A felperes a hatósághoz olyan kereseti igazolást nyújtott be, amely ellentétes volt a munkáltatója által az adóhatósággal közölt adattal (munkaviszony szünetelés), illetve amelyre nézve beállások benyújtásra nem kerültek, ezért a felperes által, a tartózkodási engedély megszerzése érdekében közölt jövedelemadat hamis adatnak minősült. A felperes ugyanis valamennyi okiratot, iratot, igazolást a tartózkodási engedélye megtartása érdekében nyújt be, annak érdekében használ fel, ezért a Harmtv. 18.§ (1) bekezdés b) pontjában foglalt cél is megállapítható. A hamis adat, valótlan tény közlése nem függ a felperes tudatállapotától, a hatóságnak a tudati állapotot nem kell vizsgálnia, elegendő az okirat valóságtartalmát ellenőriznie. A fentiek alapján nincs jelentősége annak, hogy a felperes tudta-e, hogy a munkáltatója milyen adatokat közölt az adóhatóság felé, milyen beállásokat nyújtott be, vagy mulasztott el benyújtani. Ettől különböző az az eset, ha a kérelmező valamely tényre szolgáltat valótlan, vagy hamis tartalmú adatot, amelyről megállapítható, hogy nyilvánvaló tévedés, vagy elírás eredménye, illetve olyan jellegű, amely a hatóság döntésére nincs befolyással. A perbeli esetben azonban ez nem állapítható meg, a felperes a kérelme eldöntése szempontjából lényeges, releváns adat tekintetében közölt hamis adatot.

Megjegyzi a Kúria, hogy ha a tudatállapot vizsgálatra is kerülne, a felperes akkor sem hivatkozhatna arra, hogy nem tudott arról munkaviszonya nincs bejelentve, mert a munkáltatójának a személyi

jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 14.§ (1)-(2) bekezdései, az Art. 27.§ (1)-(4) bekezdéseiben rögzített kötelezettségei teljesítésében közre kellett működnie, a megfelelő adónyilatkozatok kézhezvételének ideje megelőzte az idegenrendészeti eljárásban a jövedelemigazolás benyújtásának időpontját, így alappal arra sem hivatkozhatna, hogy a munkáltatója mulasztásáról, valótlan adatszolgáltatásáról tudomást sem szerezhetett.

A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az önellenőrzés adójogi kihatása révén az idegenrendészeti eljárásban sem állapítható meg a hamis adatszolgáltatás megtörténte. Az a körülmény, hogy a munkáltató önrevíziót hajtott végre - 2013. május 30-ig először a 2012. október 1. és december 31. közötti időszakra, majd 2013. október 22-én kiadott adóhatósági válasz szerint a 2013. szeptember 30-ig fennálló időszakra korrigálta a felperes munkaviszonyból származó bérjövedelmének összegét, megfizette az adókat és járulékokat, az elmulasztott bevételeket pótolta -, nem változtat azon a tényen, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban hamis adatot, valótlan tényt közölt, tekintettel arra, hogy a hamis adatközlés a kérelem előterjesztésekor a munkaszerződés és jövedelemigazolás benyújtásával megtörtént. Ezen utóbb az önrevízió megtörténte nem változtat, arra kihatással nincs. Az önrevízió csak az adójogi következmények alól mentesít, csak az adóhatósági jogviszonyban bír jelentőséggel az idegenrendészeti eljárásban a megélhetés értékelése során lehet szerepe, de a hamis adatközlés ténye szempontjából irreleváns. Az a körülmény, hogy az önrevízió után az alperes a felperes megélhetésének biztosítottságát elfogadta, nem teszi meg nem történtté a hamis adatközlést.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet - amely a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg -, a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes a felülvizsgálati eljárásban költség megtérítését nem kérte, ezért arról rendelkezni nem kellett [Pp. 78.§ (2) bekezdése].

A felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (3) bekezdés d) pontja és 50.§ (1) bekezdése határozza meg.

Budapest, 2015. március 11.

Dr. Buzinkay Zoltán sk. a tanács elnöke,

Dr. Márton

Gizella sk. előadó bíró, Dr. Tóth Kincső sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő